

Lackfi János

Helycsere

Te elmentél s én itt maradtam.
Vagy én mentem s te maradtál?
Ugyanúgy kattognak ízületem,
mint egykor neked,
ha lépcsőn megyek felfelé.
Ugyanúgy falatozom bicskavégről,
s dobálom magamba az ételt, mint te.
Ugyanúgy libabőrös a nyakam,
mint volt a tiéd,
míg tiéd volt a nyakad,
(most vajon kié?),
emlékszem, hogy irigyeltem,
milyen férfiasnak tűnt.
Ugyanúgy vacakol a térdem,
mint a tiéd, fokozottan ügyelnem kell rá.
Ugyanúgy kisebesedik olykor szájam
a pocsekul mosogatott éttermi poharaktól,
mint a tiéd.
Ugyanúgy bratyizok sorbaálláskor az emberekkel,
ahogyan te szoktad, cinkosan.
Ugyanúgy idézgetek félhangosan,
színészkedve fejből vagy könyvekből,
ahogy tőled hallottam.
Ugyanúgy szégyellős dűnnyögésbe vész
gyengédségem,
mint a tiéd.
Ugyanúgy faragok ceruzát, fogpiszkálót,
ahogyan tőled lestem el.
Ugyanúgy felcsattanok ingerülten,
ha barkácsolok, s valami nem jön össze,
ahogy veled is megesett.
Ugyanúgy emlegetem a dolgok
tetves, nyavalyás mindenségét,
ahogy te emlegetted.

Ugyanúgy lobog bennem,
ahogy benned lobogott
az az elpusztíthatatlannak hitt láng,
melyet mohó életösztonnek nevezhetünk,
rajta, kiharítani helyünket a térben,
szolgálni azokat, akiket szeretünk,
küzdeni végkimerülésig,
roskadásig cipelni terheket,
elszöszmötölni szaporátlan aprómunkával,
belefeledkezni tűnődő pillanatokba,
századszorra kezdeni előlről.
Elmentem helyetted,
itt maradtál helyettem.